Canoane de rugăciune la praznicul Bunei Vestiri

(s.v. 25 martie / s.n. 07 aprilie)

Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine!

Bunavestire a Preasfintei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria (s.v. 25 martie / s.n. 07 aprilie):

https://www.academia.edu/42670596/Bunavestire_a_Preasfintei_St%C4%83p%C3%A2nei_noastre_de_Dumnezeu_N%C4%83sc%C4%83toarei_%C5%9Fi_pururea_Fecioarei_Maria_25_martie_

https://archive.org/details/bunavestire-a-preasfintei-stapanei-noastre

***

Materiale despre Bunavestire a Preasfintei Stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria:

https://independent.academia.edu/emystea/Bunavestire

https://archive.org/details/@steaemy?query=Bunavestire

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Buna+Vestire

&&&

Canon de rugăciune la praznicul Înaintepăznuirii Bunei Vestiri

Tropar la praznicul Înaintepăznuirii Bunei Vestiri, glasul al 4-lea: Astăzi începutul bucuriei a toată lumea îndeamnă a lăuda înainte prăznuirea, că iată, Arhanghelul Gavriil vine, aducând Fecioarei Bunavestire şi către dânsa strigă: Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine!

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu picioare neudate, trecându-l pedestru Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise, în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustiu a biruit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să se veselească plină de bucurie lumea, simţind pogorârea Domnului în ea, căci din adâncul milostivirii din cer coboară, luând Trup în pântecele Fecioarei.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Iată, dumnezeiescul Arhanghel al Împăratului tuturor şi Dumnezeu se trimite la tine, Împărătească ca să-ţi vestească venirea şi-ţi va striga: Bucură-te, pentru chemarea din nou a strămoşului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Năstrapă plină de lumină şi cu totul de aur, pregăteşte-te ca să primeşti în tine Mana Vieţii, căci va veni la tine, prin glasul Îngerului, sălăşluindu-Se mai presus de fire în tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Înlăuntrul tău, Curată Se va sălăşlui Cel ce locuieşte pururea în ceruri, căci vine să ridice la cer plămădeala oamenilor, întru aceasta cu adevărat îmbrăcându-Se.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune...

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pământule, cel ce făceai să crească cu întristare, spinii patimilor, bucură-te şi saltă, că iată, Plugarul cel nemuritor va veni acum să te scoată din blestem.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară neîntinată, dumnezeiască lână, găteşte-te căci asupra ta, ca o ploaie, Dumnezeu Se va pogorî, ca să usuce izvoarele călcării de poruncă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Carte dumnezeiască, pregăteşte-te, Căci cu degetul Tatălui va scrie întru tine Cuvântul cel dumnezeiesc, Întrupându-Se şi dezlegând călcarea de lege a răutăţii mele.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sfeşnic de aur, primeşte Lumina Dumnezeirii să strălucească prin tine şi să dăruiască lumii viaţă, prin care se va împrăştia întunericul răutăţilor noastre.

Irmosul: Nu întru înţelepciune, nici întru putere sau bogăţie ne lăudăm, ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea ipostatică, Hristoase că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica, pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă Puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Taina cea de demult, rânduită mai înainte de veci, începe astăzi să primească arătare. Pământule şi cerule, împreună bucuraţi-vă şi cu un singur glas, împreună strigaţi!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce eşti palat mare al Împăratului, deschide-ţi dumnezeieştile intrări ale auzului, căci iată va să vină Adevărul Hristos şi să Se sălăşluiască înlăuntrul tău.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca să îndrepteze alunecarea strămoaşei, Izbăvitorul Se va arăta sălăşluindu-Se în pântecele tău cel neispitit de nuntă, Aceluia să-I strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Avacum de demult te-a numit pe tine mai înainte munte umbrit de virtuţi, din care avea să Se arate Dumnezeul nostru, Fecioară cu totul fără de prihană, care singură eşti podoaba muritorilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, mielușea nepătată, Mielul Dumnezeului nostru vine să Se Sălăşluiască în pântecele tău, ridicând păcatele noastre.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Toiagul cel de Taină peste puţin va să înflorească, după cum s-a scris, floare dumnezeiască, din rădăcina lui Iesei, arătându-Se nouă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu glasul Îngerului pregătită fiind ca o viţă de vie, pregăteşte-te, Fecioară, spre rodirea Strugurelui celui copt şi fără de stricăciune.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prea mare între profeţi, Isaia, veseleşte-te căci Fecioara despre care ai grăit mai înainte, zămisleşte în pântece pe Îngerul Sfatului celui Mare.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie, cu glas...

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, îţi grăieşte ţie Arhanghelul căci vei zămisli în pântecele tău, în chip de negrăit, bucuria, pe care Eva a pierdut-o, prin călcarea poruncii, Fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nu te teme, Fecioară căci Focul Dumnezeirii nu va arde nicicum pântecele tău, că rugul cel de demult, care arzând nicicum nu se mistuia, pe tine mai înainte te-a închipuit, Fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, Fecioară, muntele pe care Daniel l-a văzut mai înainte căci din tine se va tăia Piatra cea înţelegătoare, care va sfărâma chipurile cele neînsufleţite ale demonilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împăratul păcii va veni întru tine, ca prin tine să împace pe cei loviţi şi învinşi în lupta cu cel viclean prin sfatul cel rău al şarpelui, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie, cu glas de laudă, Doamne, strigă către Tine, Biserica cea curăţită de sângele demonilor cu Sângele cel curs din coasta Ta.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamnă, pentru biruinţă mulţu-miri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ţie Născătoare de Dumnezeu noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Tu eşti Începutul mântuirii noastre, a tuturor celor de pe pământ, Născătoare de Dumnezeu căci dumnezeiescul slujitor mai marele începător al cetelor, Arhanghelul Gavriil, a fost trimis din cer să stea înaintea ta şi ţi-a adus bucurie, ceea ce eşti cu har dăruită, pentru aceasta, toţi strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă nenuntită!

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care vânau fără dreptate pe cei drepţi, Prea lăudate Doamne, Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Chivotule înţelegător, pe care Dătătorul de Lege cel Adevărat, iubindu-te, Se va sălăşlui întru tine, umple-te de veselie, căci prin tine va înnoi pe cei stricaţi.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceata cea dumnezeiască a proorocilor, dacă a simţit venirea cea paşnică a Izbăvitorului asupra ta, a strigat ţie: Bucură-te, izbăvirea tuturor. Bucură-te, Ceea ce singură eşti mântuirea lumii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nu te teme de glas, nu te înspăimânta de cel ce grăieşte, căci slujitor al lui Dumnezeu este şi a venit să-ţi dezvăluie ţie Taina cea ascunsă îngerilor, Marie neispitită de nuntă, binecuvântată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Văzând firea toată robită de vrăjmaşul şi voind, pentru mulţimea îndurărilor Sale, să o miluiască prin tine, Iubitorul de bine, Fecioară, nu te arăta neîncre-zătoare cuvintelor îngerului.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a închis şi puterea focului au stins-o cu fapta cea bună încingându-se tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Norule cel uşor al Luminii, Ceea ce nu ştii de nuntă, pregăteşte-te căci, iată, Soarele cel neapus, ca să strălucească asupra ta de sus pentru puţină vreme Se ascunde lumii întru tine şi apoi arătându-Se, dezleagă întunericul răutăţii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel dintâi slujitor dintre îngeri a adus asupra ta glas de bucurie, vestindu-ţi ţie, Preacurată, pe Îngerul Sfatului celui Mare, care Se va Întrupa din tine, pentru bunătatea Lui căruia îi strigăm: toate lucrurile, lăudaţi pe Domnul!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca pe un trandafir curat din văi, ca pe un crin cu bun miros, cunoscându-te pe tine Făcătorul nostru, Domnul, a iubit acum frumuseţea ta, Curată şi vrea să Se Întrupeze din sângele tău, ca să îndepărteze, prin bunătate, urâciunea înşelăciunii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nedespărţindu-Se de şederea de-a dreapta a Tatălui, întru tine îşi va face sălăşluire Cel mai presus de fire, prea curată ca să te aşeze de-a dreapta Lui pe tine cea de aproape şi bună, ca pe o Împărătească şi să întindă dreapta tuturor celor căzuţi şi să ne mântuiască pe noi.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva cu adevărat, prin boala neascultării, a adus în lume blestemul iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla sarcinii tale, ai înflorit lumii binecuvântare, pentru aceasta, toţi te mărim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Eva, cu adevărat, a cules ca rod moartea, care lucrează pierzarea iar din tine va răsări Rodul cel solitor de nemurire, Hristos, Îndulcirea noastră, Stăpână pe care lăudându-L, pe tine te mărim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pogorând cerurile, acum la noi Te pogoară căci, iată, s-a gătit Ţie Scaun, Cuvinte, pântecele Fecioarei, întru care ca un Împărat prea frumos vei şedea, ca să ridici din cădere zidirea dreptei Tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Hristos a iubit frumuseţea ta, Fecioară prea curată şi S-a Sălăşuit în pântecele tău, ca să izbăvească neamul omenesc din urâţenia patimilor şi să-i dăruiască frumuseţea cea de demult, Căruia închinându-ne, pe tine te mărim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ţarină neînsămânţată, Curată, primeşte, prin cuvânt, pe Cuvântul cel ceresc să răsară din tine ca un grâu aducător de roadă şi să hrănească marginile cu pâinea cunoştinţei, căruia închinându-ne, pe tine te mărim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez!

Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Astăzi toată făptura se bucură, că Îngerul zice ţie: Bucură-te! Binecuvântată curată, Maica lui Hristos cea fără prihană. Astăzi viclenia şarpelui se întunecă, pentru că legătura blestemului strămoşului se desface, pentru aceasta şi noi strigăm: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har!

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Cu venirea Preasfântului Duh, pe Cel împreună cu Tatăl pe Scaun Şezător şi de o Fiinţă, prin glasul Arhanghelului L-ai zămislit, de Dumnezeu Născătoare, ceea ce eşti chemarea din nou a lui Adam.

Canon de rugăciune la praznicul Bunei Vestiri

Tropar la praznicul Bunei Vestiri, glasul al 4-lea: Astăzi este începutul mântuirii noastre şi arătarea Tainei celei din veac. Fiul lui Dumnezeu, Fiu Fecioarei Se face şi Gavriil, harul Îl binevesteşte, pentru aceasta şi noi, împreună cu Dânsul, Născătoarei de Dumnezeu să-i strigăm: Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine!

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea ...

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să-ţi cânte ţie, Stăpână, mişcând alăuta Duhului, David, strămoşul tău: ascultă, Fiică, glasul de bucurie al Îngerului! Că îţi vesteşte bucurie de negrăit.

Îngerul: Strig către tine, bucurându-mă: pleacă-ţi urechea şi ia aminte la mine, cel ce-ţi vestesc zămislirea fără de sămânţă că ai aflat har înaintea Domnului, pe care nici o alta nu l-a aflat vreodată, Preacurată.

Născătoarea de Dumnezeu: Fă-mi cunoscută, Îngere, puterea graiurilor tale! Cum va fi ceea ce ai zis? Spune-mi mai limpede, cum voi zămisli, fiind Fecioară Curată? Şi cum voi fi Maica Ziditorului meu?

Îngerul: Precum se pare, tu socoteşti că îţi vorbesc cu amăgire şi mă bucur văzând încredinţarea ta, ci, îndrăzneşte, Stăpână; că unde Dumnezeu voieşte, uşor se săvârşesc chiar şi lucrurile cele mai minunate.

Catavasia: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu …

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoarea de Dumnezeu: Lipsit-a domn din Iuda şi iată vremea a sosit, în care va să Se arate Nădejdea neamurilor, Hristos; dar spune-mi mai lămurit, cum Îl voi naşte eu pe Acesta, fecioară fiind?

Îngerul: Cauţi să ştii de la mine, Fecioară, chipul zămislirii tale, dar acesta este de netâlcuit. Ci, Duhul Sfânt, cu Putere ziditoare, umbrindu-te pe tine, Îl va săvârşi.

Născătoarea de Dumnezeu: Strămoaşa mea, primind povaţa şarpelui, a fost îndepărtată de la desfătarea cea dumnezeiască, pentru aceasta şi eu mă tem de închinarea ta cea neobişnuită, fiindu-mi frică de alunecare.

Îngerul: Ca un slujitor al lui Dumnezeu am fost trimis să-ţi vestesc Sfatul cel dumnezeiesc, pentru ce te temi, prea curată, de mine, care la rându-mi, mai mult mă tem de tine? Pentru ce ţi-e frică, Stăpână, de mine, căruia la rându-mi, mai mult mi-e frică de tine?

Catavasia: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în Slavă pe Scaunul Dumnezeirii ...

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoarea de Dumnezeu: Că o Fecioară Sfântă va naşte pe Emmanuel, am auzit aceasta de la profetul care odinioară a proorocit şi doresc să cunosc cum firea oamenilor va suferi amestecul cu Dumnezeirea.

Îngerul: Rugul, cel ce primind flacăra a rămas nears, a arătat adâncul Tainei celei cu privire la tine, ceea ce eşti plină de har şi nu ştii de nuntă căci, după naştere, vei rămâne curată, pururea Fecioară.

Născătoarea de Dumnezeu: Cel ce străluceşti de Lumina lui Dumnezeu Atot-ţiitorul, vestitorule al adevărului, spune-mi Arhanghele Gavriil, prea cu adevărat: cum, rămânând neatinsă curăţia mea, voi naşte cu Trup pe Cuvântul Cel fără de trup?

Îngerul: Cu teamă, ca o slugă, stau înaintea ta, Doamnă şi cu frică, Fecioară, mă străduiesc să te fac să înţelegi: ca ploaia pe lână Se va pogorî la tine Cuvântul Tatălui, precum a binevoit.

Catavasia: Cel ce şade în Slavă pe Scaunul Dumnezeirii, pe norul cel uşor, a venit Iisus, Cel cu totul Dumnezeiesc, din prea curata Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască …

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoarea de Dumnezeu: Nu pot să înţeleg noima adevărată a cuvintelor tale, căci minuni au fost adesea, făcute cu dumnezeiască putere, semne şi chipuri ale Legii, dar niciodată vreo fecioară nu a născut fără să ştie de bărbat.

Îngerul: Minunează-te, Preacurată, căci minunat lucru este şi minunea care se face cu tine că tu singură vei primi în pântece pe Împăratul tuturor, Întrupându-Se şi pe tine te-au închipuit de mai înainte grăirile şi vorbirile cele ascunse ale proorocilor şi preînchipuirile Legii.

Născătoarea de Dumnezeu: Cel ce de toate este Necuprins şi de toate Nevăzut, cum putea Acesta să Se Sălăşluiască în pântecele unei fecioare, pe care Însuşi l-a zidit? Şi cum voi zămisli pe Dumnezeu Cuvântul, Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul?

Îngerul: Cel ce a făgăduit strămoşului tău David că va pune din rodul pântecelui pe scaunul împărăţiei lui, Acela te-a ales pe tine singură, frumuseţea lui Iacob, sălăşluire cuvântătoare.

Catavasia: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a proorocul Iona, mai înainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, în chit, rugându-se: din stricăciune mă mântuieşte, Iisuse, Împărate al Puterilor!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoarea de Dumnezeu: Glasul cel de bucurie al cuvintelor tale primindu-l, Arhanghele Gavriil, de veselie dumnezeiască m-am umplut căci vesteşti bucurie şi bucurie nesfârşită de sus îmi aduci.

Îngerul: Ţie ţi s-a dat bucuria cea dumnezeiască, Maica lui Dumnezeu; ţie toată făptura îţi strigă: Bucură-te, dumnezeiască Mireasă, căci numai tu ai fost rânduită, curată, a fi Maica Fiului lui Dumnezeu.

Născătoarea de Dumnezeu: Prin mine să se nimicească acum osândirea Evei, să se dea înapoi, prin mine datoria astăzi, prin mine să se dea prea deplin plata cea de demult.

Îngerul: Făgăduit-a Dumnezeu strămoşului Avraam să se binecuvânteze întru seminţia lui toate neamurile, Curată; iar prin tine făgăduinţa ia astăzi sfârşit.

Catavasia: Strigat-a proorocul Iona, mai înainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, în chit, rugându-se: din stricăciune mă mântuieşte, Iisuse, Împărate al puterilor!

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă, pentru biruinţă mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ţie Născătoare de Dumnezeu noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Pe Cel de o Fiinţă cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh, pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, L-ai zămislit, curată, cu venirea Preasfântului Duh, spre înnoirea neamului omenesc, Ceea ce eşti fără prihană, când Arhanghelul ţi-a strigat ţie glasul cel de veselie lumii: Bucură-te, Mireasă nenuntită!

Condac, glasul al 8-lea. **Podobie:** Apărătoare Doamnă, pentru biruinţă mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ţie Născătoare de Dumnezeu noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu …

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoarea de Dumnezeu: Vestindu-mi mie că Lumina cea nematerialnică va să Se unească cu materia trupului, din milostivirea cea multă, luminată Bunăvestire şi propovăduirile cele dumnezeieşti, strigi acum mie: Binecuvântat este, Preacurată, Rodul pântecelui tău!

Îngerul: Bucură-te, Stăpână, Fecioară! Bucură-te, prea curată! Bucură-te, vas al lui Dumnezeu! Bucură-te, sfeşnic al Luminii, chemarea din nou a lui Adam, izbăvirea Evei, munte sfânt, sfinţenie prea luminată şi cămara de Mire a nemuririi!

Născătoarea de Dumnezeu: Venirea asupră-mi a Preasfântului Duh mi-a curăţit sufletul şi mi-a sfinţit trupul, m-a făcut Biserică de Dumnezeu încăpătoare, cort de Dumnezeu împodobit, templu însufleţit şi curată Maică a Vieţii.

Îngerul: Ca pe o Făclie mult luminată şi ca pe o cămară de Dumnezeu lucrată te văd pe tine. Primeşte acum, ca un Chivot de aur, pe Dătătorul Legii, Preacurată, care a binevoit a izbăvi, prin tine, firea oamenilor cea stricată!

Catavasia: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, ci numai Făcătorului; ci, groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat!

Cântarea a 8-a

Irmos: Ascultă Fiică, Fecioară curată …

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoarea de Dumnezeu: Toată mintea omenească se biruieşte, a răspuns Fecioara, cercetând lucrurile cele neobişnuite pe care mi le grăieşti, am înţeles cuvintele tale, dar mă tem, înspăimântându-mă să nu mă amăgeşti şi să nu mă îndepărtezi de Dumnezeu ca pe Eva şi totuşi, tu strigi: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Îngerul: Iată s-a dezlegat nedumerirea ta, zis-a faţă de Aceasta Arhanghelul Gavriil căci bine ai grăit că lucrul este cu greu de înţeles, deci ascultând de cuvintele buzelor tale, nu te îndoi ca de o amăgire, ci, crede ca unui lucru adevărat; căci eu, bucurându-mă, strig: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Născătoarea de Dumnezeu: Lege de la Dumnezeu este dată oamenilor, a zis iarăşi cea Preacurată, ca naşterea să iasă din dragostea trupească, dar eu nu cunosc nicidecum plăcerea de soţie. Cum zici deci că voi naşte? Mă tem să nu îmi grăieşti cu înşelăciune şi totuşi, tu strigi: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Îngerul: Cuvintele pe care mi le grăieşti, Curată, a strigat iarăşi Îngerul, sunt obişnuite naşterii oamenilor muritori, iar eu îţi vestesc pe Dumnezeu Cel Adevărat, Care Se va Întrupa din tine, mai presus de cuvânt şi de înţelegere, precum Însuşi ştie, pentru aceasta şi bucurându-mă, strig: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Născătoarea de Dumnezeu: Grăitor de adevăr mi te arăţi, a zis Fecioara: căci ai venit ca vestitor de bucurie tuturor. Deci, pentru că sufletul mi-am curăţit prin Duhul, fie mie după cuvântul tău! Sălăşluiască întru mine Dumnezeu, către Care strig împreună cu tine: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Catavasia: Ascultă Fiică, Fecioară curată să-ţi spună Arhanghelul Gavriil sfatul cel de demult, cel adevărat, al Celui Preaînalt: fii gata spre primirea lui Dumnezeu!

Căci prin tine, Cel necuprins cu oamenii va să petreacă pentru aceasta şi bucurându-mă, strig: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

La Cântarea a 9-a

Stih: ***Binevesteşte, pământule, bucurie mare!***

Stih: ***Lăudaţi, ceruri, Slava lui Dumnezeu...***

Irmos: Ca de un sicriu însufleţit al lui Dumnezeu, nicicum să nu se atingă mâna necredincioşilor; iar buzele credincioşilor, fără tăcere, glasul Îngerului cântând, să strige cu bucurie Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine!

Stih: ***Binevesteşte, pământule, bucurie mare!***

Mai presus de înţelegere zămislind pe Dumnezeu, nu ai ştiut de Legile firii, Fecioară; căci întru naştere ai ocolit cele ce sunt ale maicilor, ajungând mai presus de firea cea stricăcioasă, pentru aceasta, după vrednicie, auzi: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine!

Stih: ***Binevesteşte, pământule, bucurie mare!***

Cum izvorăşti lapte, Fecioară curată? Limba pământească nu poate să spună: căci te arăţi un lucru neobişnuit firii, depăşind hotarele cele după fire ale naşterii, pentru aceasta, după vrednicie auzi: Bucură-te, Ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine!

Stih: ***Binevesteşte, pământule, bucurie mare!***

În chip tainic se vorbeşte despre tine în Sfintele Scripturi, Maica Celui Preaînalt. Căci Iacob, văzând scara de demult, care de mai înainte te închipuia pe tine, a zis: Cale de mergere a lui Dumnezeu este aceasta, pentru aceasta, după vrednicie, auzi: Bucură-te, Ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine!

Stih: ***Binevesteşte, pământule, bucurie mare!***

Minunat semn a arătat lui Moise, grăitorului de cele sfinte, rugul şi focul. Şi căutând sfârşitul, după curgerea vremii, a zis: la o Fecioară curată îl întrezăresc,

căreia, ca unei Născătoare de Dumnezeu se va zice: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine!

Stih: ***Binevesteşte, pământule, bucurie mare!***

Proorocul Daniel te-a numit munte înţelegător şi marele Isaia, Născătoare de Dumnezeu, judecătorul Ghedeon te-a văzut ca pe o lână, iar regele şi proorocul David sfinţenie îţi zice, iar într-alt loc, uşă şi Arhanghelul Gavriil îţi strigă: Bucură-te, Ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine!

Catavasia: Ca de un sicriu însufleţit al lui Dumnezeu, nicicum să nu se atingă mâna necredincioşilor; iar buzele credincioşilor, fără tăcere, glasul Îngerului cântând, să strige cu bucurie Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te, Ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine!

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Fluierele cele păstoreşti...

Cuvântul lui Dumnezeu pe pământ acum S-a pogorât. Îngerul a stat înaintea Fecioarei, strigând: Bucură-te, Binecuvântată, ceea ce singură ţi-ai păstrat pecetea, primind în pântece pe Cuvântul Cel mai înainte de veci şi Domnul, ca să mântuiască din înşelăciune, ca un Dumnezeu, neamul omenesc.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Trimis a fost Arhanghelul Gavriil către Fecioara şi curata şi i-a tâlcuit ei bucuria cea de negrăit, că va zămisli fără de sămânţă şi va rămâne mai departe Fecioară. Căci va naşte Fiu pe Dumnezeu Cel mai înainte de veci, care va mântui pe popor de greşelile lui. Şi mărturie este Cel ce m-a trimis pe mine, să-ţi zic ţie, Binecuvântată: Bucură-te, Fecioară: vei naşte şi după naştere, iarăşi vei rămâne Fecioară.

Canon de rugăciune la Odovania praznicului Bunei Vestiri

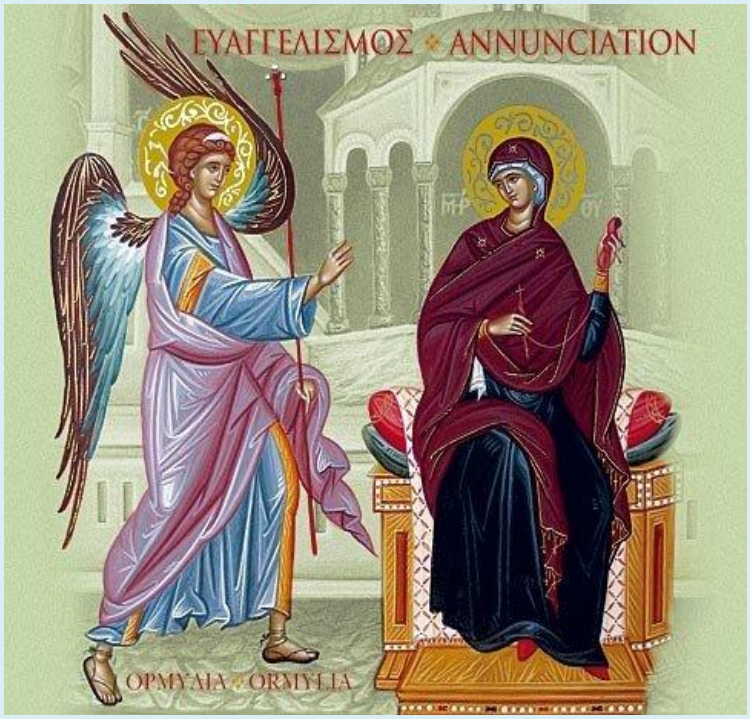

Tropar la praznicul Bunei Vestiri, glasul al 4-lea: Astăzi este începutul mântuirii noastre şi arătarea Tainei celei din veac. Fiul lui Dumnezeu, Fiu Fecioarei Se face şi Gavriil harul Îl binevesteşte, pentru aceasta şi noi, împreună cu Dânsul, Născătoarei de Dumnezeu să-i strigăm: Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine!

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Începătorul cel arătător de lumină al Cetelor celor de sus, trimis a fost astăzi către Fecioara, strigând: Bucură-te, Mireasă prea curată, cu tine este Ziditorul tuturor şi Domnul!

Născătoarea de Dumnezeu: Caut să înţeleg închinarea ta cea neobişnuită, a zis Fecioara, căci cuvintele tale nu sunt potrivite omenirii, despre ce fel de Bucurie îmi grăieşti? Spune-mi lămurit, învăţându-mă.

Îngerul: Prea lămurit îţi grăiesc ţie, stând înaintea ta, cu bună cuviinţă, Preacurată; pleacă-ţi urechea ta: Puterea Celui Preaînalt se va pogorî peste tine şi Duhul Cel Sfânt te va umbri.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este Sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoarea de Dumnezeu: Te văd acum, Îngere şi înţeleg că îmi grăieşti cu înşelăciune, căci cum poate fiinţa cea materialnică şi stricăcioasă şi din pământ să încapă pe Cel Nematerialnic, pe Cel ce Se îmbracă cu Lumina Nestricăciunii?

Îngerul: Înţelepţeşte m-ai înfruntat tu, Curată, dar binevoieşte să înţelegi acea-sta de la rugul care arzând nicicum nu se mistuia de foc, închipuind astfel, de mai înainte, Naşterea ta cea de negrăit.

Născătoarea de Dumnezeu: Graiurile vieţii mi le înfăţişezi tu mie, dar muntele cel ce fumega oarecând, care a primit pe Dumnezeu, mă încredinţează că firea cea materialnică nu va putea nicicum primi pe Cel cu totul fără de materie.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cântă cu dumnezeiască cuviinţă, strigând din cuget curat, întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Îngerul: Purtător al Soarelui s-a făcut pântecele tău, Preacurată şi vei naşte oamenilor Lumina cea neînserată, grăia cu mare bucurie Arhanghelul Gavriil Fecioarei.

Născătoarea de Dumnezeu: Depărtează-te de la uşa mea; nu-mi grăi cuvinte a căror împlinire nu mi-o poţi arăta, voievodule cel mare. Pentru ce tulburi cugetul şi sufletul meu, grăindu-mi acestea?

Îngerul: Trâmbiţele proorocilor s-au învrednicit a vedea de departe adâncimea Tainei, Preacurată, a cărei slugă sunt eu şi stau înaintea uşii tale.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste luminează-le, mă rog Ţie, ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, Cel ce chemi din negura greşelilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoarea de Dumnezeu: Te văd, Îngere, strălucind de Luminile cele îngereşti, zicea Preacurata, dar mă sfiesc a-ţi crede degrab, neînţelegând mai întâi, toată descoperirea.

Îngerul: Văzând Ziditorul firea omenească cea stricată, a binevoit a Se sălăşlui întru tine, în chip înfricoşător descoperind acum Taina cea din veac ascunsă, Curată.

Născătoarea de Dumnezeu: Eu am fost încredinţată lui Iosif, dar până acum mi-am păstrat curăţia, Arhanghele! Deci, necunoscând ispită de bărbat, cum voi naşte? Graiuri împotriva firii îmi grăieşti.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, mult Milostive.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Îngerul: Iisus, Ziditorul firii, nu este rob legilor firii, Fecioară! Să te încre-dinţeze pe tine toiagul lui Aaron, care fără de umezeală a odrăslit şi a închipuit că vei naşte, neispitită de bărbat.

Născătoarea de Dumnezeu: Mă minunez, gândind la aceste înfricoşătoare şi cinstite graiuri ale tale şi căutând a crede, îmi vine în minte mărimea înălţimii şi cu totul mă ruşinez, voievodule al Îngerilor.

Îngerul: Încredinţează-te, Preacurată, cuvintelor mele, căci proorocul Daniel te-a văzut de mai înainte munte, din care fără de mâini omeneşti S-a tăiat Piatra, surpând cu tărie altarele cele idoleşti.

Condac, glasul al 8-lea. **Podobie:** Apărătoarei Doamnă, pentru biruinţă mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Pe Cel de o Fiinţă cu Tatăl şi cu Dumnezeiescul Duh, pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu, L-ai zămislit, curată, cu venirea Preasfântului Duh, spre înnoirea neamului omenesc, Ceea ce eşti fără prihană, când Arhanghelul ţi-a strigat ţie glasul cel de veselie lumii: Bucură-te, Mireasă nenuntită!

Apărătoarei Doamnă, pentru biruinţă mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi, adu-cem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Cântarea a 7-a

Irmos: Îngerul a făcut cuptorul dătător de rouă cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoarea de Dumnezeu: Mi-ai spus, Arhanghele Gavriil, că în chip prea slăvit va veni în lume cu Trup Cel fără de trup. Grăieşte şi acum lămurit cum pântecele meu Îl va încăpea pe Acesta, ale Cărui măriri nu le pot încăpea cerurile?

Îngerul: Îţi povestesc ţie şi înţelege, o, Preacurată! Va fi aşa precum odinioară cortul lui Avraam a primit şi a încăput pe Dumnezeu, curată. Pentru aceasta, nu te mai îndoi acum, ci cu dragoste primeşte Bucuria oamenilor.

Născătoarea de Dumnezeu: Pe mine mă tulbură măreţia lucrurilor despre care îmi grăieşti, dar, fiindcă a binevoit Cel Prea bun a Se Sălăşlui întru mine mai presus de cuget, iată-mă, cu sufletul şi cu trupul, locaş curat păzit al Lui.

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o, că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea Ta pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prin glasul Îngerului ai zămislit Lumina pentru aceasta, toţi strigăm ţie: Bucură-te, uşa Luminii, vederea cea cu anevoie de văzut şi scaunul Celui Preaînalt, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, desăvârşirea Tainei celei Înalte! Bucură-te, descoperirea lucrurilor celor necuprinse! Bucură-te, împreunarea oamenilor cu Dumnezeu! Bucură-te, Fecioară, chemarea din nou a celor căzuţi!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, Născătoare a Stăpânului Celui Dătător de lumină! Bucură-te, limanul celor înviforaţi, prea curată! Bucură-te, odrasla cea adevărată şi aducătoare de roade, care ai crescut Strugurele nemuririi!

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta oştile îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe care slăvindu-L, cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, pricinuitoarea Bucuriei, de Dumnezeu binecuvântată. Bucură-te, brazdă cinstită cu bun rod şi bine odrăslitoare, care porţi pe Hrănitorul tuturor! Bucură-te, izvorul Apei vieţii, Preacurată! Bucură-te, năstrapă şi Rai dumnezeiesc, ceea ce eşti cu totul fără prihană!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Bucură-te, curăţirea sufletelor şi a trupurilor. Bucură-te, prin care izvorăsc oamenilor cele bune! Bucură-te, pricinuitoarea îndumnezeirii tuturor. Bucură-te, nor uşor, care poartă pe Soarele, Cel ce luminează toată lumea cu străluciri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cântare de bucurie cântăm ţie: Bucură-te, Curată, lauda mucenicilor şi a apostolilor şi prea mărit grai al proorocilor. Bucură-te, podoaba arhiereilor şi a prea cuvioşilor, de care se bucură cele cereşti, împreună cu cele pământeşti.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Marele Arhanghel Gavriil, căpetenia îngerilor, arătându-se pururea împreună cu ei, strigă dumnezeiască cântare Treimii, bucurându-se. Pe acesta toţi, întru credinţă, cu mare glas să-l lăudăm şi cu gând curat întru cuviinţă să-l mărim.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea.

Ca cel ce eşti cel intâi dintre slujitorii cei fără de trup, ţie ţi s-a încredinţat, Arhanghele Gavriil, Taina cea cu adevărat înfricoşătoare, rânduită mai înainte de veci, Naşterea cea de negrăit a Sfintei Fecioare, strigându-i ei: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har! Pentru aceasta, după datorie, credincioşii, cu veselie, totdeauna te fericim.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Predică la Bunavestire a Maicii Domnului

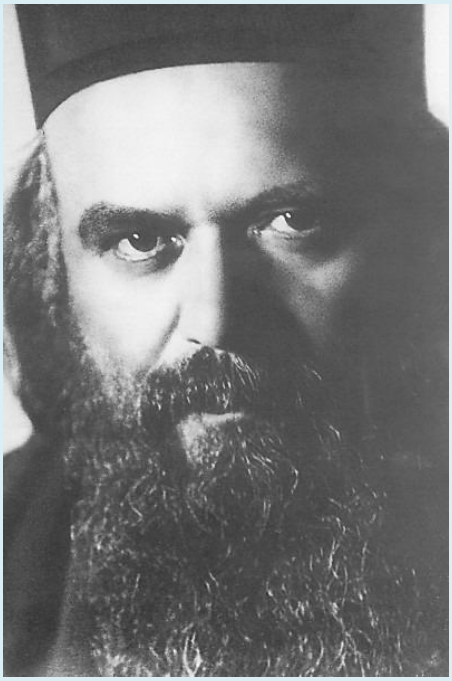

Soarele se oglindeşte în apa cea limpede şi cerul în inima curată.

Dumnezeu Duhul Sfânt are multe sălaşuri în această lume întinsă, dar inima neprihănită a omului este locaşul în care Îi este cel mai bine plăcut să Se sălăşluiască. Acesta este adevăratul Lui sălaş; toate celelalte sunt numai locuri în care Îşi face lucrarea.

Inima omului nu poate fi niciodată pustie. Întotdeauna este plină cu ceva: fie cu iad, cu lumea sau cu Dumnezeu. Ceea ce se află în inimă este prin sine legat de curăţia ei.

- ⇒ ***Era o vreme când inima omului era plină numai cu Dumnezeu - o oglindă a frumuseţii lui Dumnezeu, o psaltire pentru lauda lui Dumnezeu.***
- ⇒ ***Era o vreme când totul se afla intru adevăr, în mâna lui Dumnezeu, în afară de primejdii;*** dar când omul, în nebunia lui, a luat lucrurile în mâinile sale, multe fiare sălbatice au atacat inima omului; şi de aici a venit înlăuntru robia inimii omului şi, în afară, ceea ce se înţelege ca istorie a omenirii.

Fiind neputincios să ia în mâinile sale purtarea de grijă a inimii, omul a căutat sprijin în lucrurile - însufleţite şi neînsufleţite - pe care le avea în jurul său. Dar tot ce a găsit omul ca să-i sprijine inima a fost doar spre a i-o necinsti şi a i-o răni.

O, sărmană inimă de om, care eşti stăpânită de mulţi care nu au nici un drept sau putere asupra ta - ca un mărgăritar în mijlocul porcilor! Cât de greu ai străbătut robia ta îndelungată şi cât de înnegurată eşti de povara întunericului! Domnul Însuşi S-a coborât din Ceruri ca să te slobozească din robie, să te izbăvească din întuneric, să te tămăduiască de lepra păcatului şi să te întoarcă iarăşi în mâna Lui.

- ✓ ***Venirea lui Dumnezeu printre oameni este chipul cel mai înalt al iubirii Lui de oameni, vestea celei mai mari bucurii pentru inima cea curată şi a celui mai zguduitor eveniment pentru inima cea necurată.***
- ✓ ***Venirea lui Dumnezeu printre oameni este ca un stâlp care arde în întunericul cel mai adânc.***

Vestea acestei veniri a început cu un înger şi o fecioară, cu o convorbire între curăţia cea cerească şi cea pământească.

Când o inimă necurată stă de vorbă cu o inimă necurată, se iscă un război.
Când o inimă necurată stă de vorbă cu una curată, se iscă un război.
Doar atunci când o inimă curată stă de vorbă cu o altă inimă curată este veselie, pace şi minune mare.

Arhanghelul Gavriil este primul purtător de cuvânt al veştii celei bune pentru mântuirea omului, al faptei celei minunate a lui Dumnezeu - întrucât mântuirea omului nu putea veni fără fapta cea minunată a lui Dumnezeu. Preacurata Fecioară Maria a fost prima care a primit această veste bună şi a fost cel dintâi om care s-a cutremurat de frică şi de bucurie. Cerul se oglindea în inima ei curată precum soarele în apa cea limpede. Domnul, Ziditorul lumii noi şi Înnoitorul celei vechi, urma să-şi odihnească capul în inima ei şi să se îmbrace în trup.

Evanghelia de astăzi vorbeşte despre aceasta: ***Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit şi cinci luni s-a tăinuit pe sine zicând: "Că aşa mi-a făcut mie Domnul, în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea."***

Care zile? După zilele care pregăteau marea zi a Naşterii Domnului Iisus. Doamne, va veni ziua cea de pe urmă, când toate marile proorociri se vor împlini, când va veni vremea proorocită de proorocul Daniel, când nu va mai fi nici o căpetenie a casei lui Iuda, când omul cel slab va suspina împreună cu zidirea slabă a naturii din jurul său, nemaiaşteptând mântuire de la om ori de la natură, ci numai de la Dumnezeu - în vremea aceea, Elisabeta, femeia lui Zaharia, zămisleşte.

Ce legătură are cu mântuirea omului, femeia cea stearpă a lui Zaharia? Aceasta este legătura: ***ea trebuie să nască pe Înaintemergătorul Mân-tuitorului, care va merge înainte ca un soldat care să anunţe venirea Condu-cătorului.*** Această femeie stearpă, trecută cu vârsta, putea da naştere numai vestitorului mântuirii, iar nu Mântuitorului. Ea este imaginea adevărată a lumii celei vechi, care era trecută cu vârsta şi stearpă, fără copii şi fără roadă, flă-mândă şi însetată, o imagine a lumii veştejite care este ca un copac bătrân şi uscat, care încă mai poate în chip minunat să înmugurească şi să vestească venirea primăverii, dar nu este în stare să aducă roadă.

În zilele acelea, ca în toate zilele, o femeie stearpă s-a ruşinat de nerodirea ei - s-a ruşinat înaintea lui Dumnezeu şi a omului. Care este rostul căsătoriei dacă bărbatul şi femeia sunt fără de copii? Dacă însuşi Raiul poate deveni un loc al ispitei şi căderii pentru cei căsătoriţi, fără de copii, atunci pe pământ ce poate fi? O familie stearpă atribuie ruşinea unul celuilalt. Fiecare apare celuilalt ca un smochin verde fără roadă şi, cu înfricoşare şi în tăcere, se simt amândoi aruncaţi în adâncurile sufletelor lor. Cea mai mare amărăciune - şi acest lucru este astăzi adevărat - stă în aceea că cei doi încep să se bănuiască unul pe celălalt de patimă şi necurăţie, fie că îşi dau seama de aceasta sau nu, şi apare o recunoaştere a patimii şi necurăţiei, mai ales dacă aceştia nu-L cunosc pe Dumnezeu şi nu simt mâna lui Dumnezeu lucrând asupra lor. Din această pricină, căsătoriile fără copii au o durată scurtă şi o bucurie care se stinge îndată. Nimic în lume nu este mai amăgitor pentru oameni decât dorinţele fără roadă, chiar şi atunci când se întrece măsura cu mult.

Cea dintâi poruncă a lui Dumnezeu: "***Creşteţi şi vă înmulţiţi***" (Facerea 1:28) se pogoară ca un munte peste familia stearpă, chiar dacă ei nu sunt conştienţi de aceasta. Fiind neînvăţaţi, se poate ca ei să nu priceapă ceea ce înţeleg sau nu, dar, desigur că această poruncă trebuie să fie în inimile lor, prin simţămintele lor, întrucât aceasta se simte ca un semn puternic asupra fiecărui suflet omenesc, aşa cum se află toate poruncile de bază ale lui Dumnezeu. Despre durerea unei familii neroditoare se spun multe în Sfânta Scriptură, dar şi experienţa zilnică a tuturor popoarelor din toate vremurile oferă destule exemple.

Dar, printr-o minune a acestor zile nemaipomenite, Elisabeta a zămislit la vârsta ei înaintată. "Cum poate fi aceasta?", se întreabă cei care trec ameţitor peste suprafaţa lucrurilor ca peste gheaţa unui lac plin de putere şi viaţă. Chiar şi cei care simt şi recunosc că lumea nu poate fi mântuită în nici un alt chip decât prin lucrarea minunată a lui Dumnezeu îşi întorc capul în altă parte şi nu primesc lucrul minunat, întrebându-se cum se poate aceasta.

Dacă Dumnezeu nu ar fi viu şi atotputernic, atunci nu ar exista nimic şi nu ar mai veni nimic la viaţă; nu s-ar putea întâmpla absolut nimic. Nu ar putea aduce viaţă pe lume nici o femeie roditoare, nici una stearpă. Dar, întrucât Dumnezeu, Cel viu şi Atotputernic, există, atunci totul este cu putinţă, mai ales pentru că Dumnezeu nu este legat de legi ale firii pe care El le-a dat să le lege, nu El Însuşi, ci alţii, nu pentru a-I opri puterea, ci pentru a lucra mila Sa trebuincioasă. La fel cum un lucru făcut de om nu opreşte libertatea omului atunci când îl foloseşte într-un fel sau altul, tot aşa lumea creată de Dumnezeu, cu legile ei fireşti, nu opreşte libertatea lui Dumnezeu de a lucra într-un fel sau altul, după milostivirea Sa şi după nevoile oamenilor. Ca şi cum cei care aduc pe lume copii fac aceasta cu singura lor putere şi nu prin cea a lui Dumnezeu! Dumnezeu are o grijă aparte de viaţă şi o dă aşa cum doreşte El; dând rod acolo unde doreşte El şi oprind rodul acolo unde El nu doreşte. Aşa că se întâmplă uneori ca o familie, deşi împlineşte legea firii, nu are copii; şi uneori o familie trecută cu vârsta, împotriva legii firii, are copii. ***Dumnezeul Cel viu este singurul Domn al vieţii şi urmează că numai El Îşi arată stăpânirea, firea şi legile firii nu au nici o putere.***

Şi mai puţin fac descântătoarele şi vrăjitorii, către care se îndreaptă spre ajutor femeile sterpe adeseori, pentru a primi ajutor, necunoscând faptul că aceştia sunt slujitorii puterilor întunericului dracilor şi nu ai puterii luminii, dumnezeieşti.

Omul aşteaptă minuni de la Dumnezeu, dar atunci când minunea vine el nu crede în ea. Firea a devenit pentru oameni pomul ispitei. Ascuns sub umbra firii din pricina goliciunii, omul aşteaptă să-L viziteze pe Dumnezeu - şi se teme de vizita lui Dumnezeu. Când Dumnezeu nu-l vizitează, se plânge; dar când El o face, omul nu-L primeşte. Precum atunci, în Rai, Adam a fost aşezat între doi copaci: acela al vieţii şi al cunoaşterii, tot aşa şi urmaşii lui Adam sunt aşezaţi între doi copaci: ***Dumnezeu ca pom al vieţii şi firea ca pom al cunoaşterii; întrucât libertatea, ascultarea şi smerenia se pot încerca acum ca şi atunci. Trebuie puse la încercare înţelepciunea omului, inima omului şi voinţa omului.*** Fără ispită nu există libertate şi fără libertate nu există oameni, ci numai două feluri de pietre - mişcătoare şi nemişcătoare.

Toate aceste adevăruri, atât de simple în limpezimea lor, pe care sufletul nu le poate pricepe cu înţelegere pământească şi pe care acesta nu le poate cunoaşte, întrucât păcatul a acoperit vederea duhovnicească, erau cunoscute Elisabetei, acea femeie bătrână simplă şi credincioasă. Aşadar ea nu s-a mirat că a rămas însărcinată la vârsta ei înaintată, ci a răspuns îndată zicând simplu şi pe înţeles despre rodirea nefirească din pântecele ei: ***"Şi aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele acelea."*** De ce? Ea totuşi nu ştie, nici nu ar putea, în smerenia ei, să cuteze să-şi

închipuie ce mare preţ şi însemnătate va avea rodul pântecelui ei. Ea nu ştie nimic despre însemnătatea fără de asemănare pe care trebuie să o aibă fiul ei în istoria mântuirii neamului omenesc: Prooroc, Înaintemergător şi Botezător. Nici nu cunoaşte scopurile adânci ale lui Dumnezeu, care se vor vedea la sfârşitul veacurilor, nici nu înţelege cum Dumnezeu Îşi împlineşte aceste scopuri prin slujitorii Lui; în taină, tăcut şi încet, dar fără cădere ori împiedicări.

Ea ştie doar un motiv simplu şi mişcător pentru milostivirea lui Dumnezeu faţă de ea: "Şi aşa mi-a făcut mie Domnul în zilele acelea." zice ea, ***"în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea."*** Ea socoteşte minunea lui Dumne-zeu ca un semn al milei Lui pentru ea. Aşa este, dar asta nu este tot. Dacă ar fi socotit această minune ca un semn al milei lui Dumnezeu faţă de întreaga omenire de până atunci, aşa cum era ea stearpă, atunci ea ar fi spus tot ceea ce era de spus. Doamne, prin această minune, Dumnezeu a pregătit o mare minune, prin care El a dorit să ridice ocara întregii lumi sterpe în priveliştea îngerilor.

Iar în a şasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu într-o cetate din Galileea, al cărei nume este Nazaret, către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.

"A şasea lună" se referă la rodul din pântecele Elisabetei, de la zămislirea lui Ioan Înaintemergătorul. ***De ce a şasea?*** De ce nu a treia, a cincea ori a şaptea? ***Pentru că omul a fost zidit în a şasea zi, după zidirea întregii naturi. Hristos este Înnoitorul întregii zidiri. El vine ca ziditor nou şi Om nou. Totul se face nou în El.*** În această zidire, Ioan este Înaintemergătorul lui Hristos, cu toate că întâia plăsmuire a naturii de către Dumnezeu a fost inaintemergătoare a ve-chiului Adam. Ioan Îi prezintă lui Hristos Domnul, întreaga fiinţă pământească împreună cu omul cel vechi, care vine la pocăinţă în el. El va merge înaintea Domnului, în numele oamenilor, ca trăitor şi propovăduitor al pocăinţei. ***Această lună a şasea, în care pruncul Ioan a săltat în pântecele mamei sale, arată şi al şaselea veac în care S-a născut Mântuitorul, şi pecetea a şasea, din Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul*** (6:12).

În luna a şasea, atunci, a fost trimis îngerul Gavriil. În marea dramă a primei plăsmuiri, îngerii se arată mai întâi: ***La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul (Facerea 1:1). Prin "cerul" noi înţelegem îngerii din toate cetele ierarhiei cereşti.*** Şi aici iarăşi, chiar la începutul marii drame a noii plăsmuiri, îngerii trebuie să apară primii.

- *Un înger, prin gura proorocului Daniel, a hotărât vremea naşterii Împăratului împăraţilor;*
- *un înger, prin gura proorocului Isaia şi ale altor prooroci, au vorbit despre felul naşterii Lui;*
- *un înger i-a vestit lui Zaharia Înaltul Preot despre naşterea Înainte-mergătorului şi*
- *un înger vesteşte acum naşterea lui Dumnezeu Însuşi întrupat.*

Când se naşte Dumnezeu întrupat, cete de îngeri cântă deasupra peşterii din Betleem. Fiecare lucrare a zidirii lui Dumnezeu este o bucurie, căci Dumnezeu nu face nimic din nevoie, aşa cum susţin diferite filozofii neştiutoare şi religii păgâne mincinoase. ***Fiecare lucrare a zidirii este o bucurie pentru Dumnezeu*** şi El are mare plăcere să-Şi împărtăşească bucuria cu alţii. ***O bucurie care izvorăşte curat din iubire este acel lucru din cer şi de pe pământ care sporeşte când este împărtăşit şi nu se micşorează, dacă cineva cutează să vorbească despre o sporire a bucuriei din iubire intru Dumnezeu, Izvorul atât al bucuriei cât şi ai iubirii.*** De aceea, zidind îngerii în prima parte a creaţiei, Dumnezeu îndată i-a făcut împreună lucrători în următoarele Sale lucrări. Zidindu-l pe Adam, El îndată i-a făcut un ajutor întru stăpânirea Raiului şi a tuturor vieţuitoarelor din el.

Aşa este cu Noua Zidire: îngerii şi heruvimii lui Hristos, Noul Om; rânduind Împărăţia Sa, Domnul îndată a făcut apostolii impreună lucrători ai Săi, apoi alţi oameni, să lucreze cu El nu numai aici pe pământ, în vremea vieţii pământeşti, ci şi după moartea lor trupească. În această ajutorare împreună lucrătoare, Domnul numeşte, chiar până în zilele noastre, sfinţii, mucenicii şi pe toţi cei care au fost şi sunt vrednici de aceasta.

Cui ar trebui să fie trimis marele Arhanghel Gavriil? Iată ce spune ***Sfântul Ioan Hrisostom*** ***în Omilia la Bunavestire***: ***"A fost trimis un războinic să dezvăluie taina împăratului, o taină care se cunoaşte prin credinţă dar nu se poate pătrunde din iscodire; o taină în faţa căreia omul trebuie să se plece cu smerenie, fără să judece cu judecată omenească; o taină care se înţelege cu înţelegere dumnezeiască, nu omenească."***

Cui a fost trimis Arhanghelul? Către o fecioară logodită cu un bărbat al cărui nume era Iosif, din casa lui David. Marele Arhanghel al lui Dumnezeu a apărut unei fecioare, căci printr-o fecioară, prea curată, trebuie să vină El, care trebuie să pună început lumii noi, zidirii noi. Noua lume trebuie să fie smerenie şi curăţie, împotriva lumii vechi stricate care s-a făcut necurată prin neascultarea îndârjită faţă de Ziditor. Fecioara trebuie să slujească drept uşa prin care va intra Mântuitorul

lumii în lume, ca loc de lucrare şi sălaş al Său: o fecioară, nu o femeie, întrucât o femeie, la orice înălţimi duhovniceşti ar putea ajunge, este legată de lumea veche şi de zidirea veche, fiind legată de bărbatul ei şi astfel ea nu este liberă de doririle lumeşti şi de o înţelegere lumească. Pentru aceasta, nu o femeie, ci o fecioară, prea curată, dăruită desăvârşit numai lui Dumnezeu şi despărţită de lumea aceasta în inima ei. O asemenea fecioară a crescut în această lume stricată, ca un crin pe o grămadă de bălegar, neatins de stricăciunea lumii.

Această fecioară aleasă a fost logodită cu Iosif, rudenia ei. ***De ce ea a fost logodită? De ce a fost logodită? Iconomia lui Dumnezeu a hotărât astfel, ca ea să fie ocrotită de batjocura dracilor şi a oamenilor.*** Dacă ea nu ar fi fost logodită înainte de naştere, care dintre oameni ar fi crezut că Fiul ei nu S-a născut în fărădelege? Aşa, care judecător pământesc ar fi scăpat-o de strân-soarea Legii? Dumnezeu, în iconomia Lui, nu a dorit să aducă tulburare asupra alesei Sale, nici ispită mare asupra oamenilor şi astfel a rânduit El să ascundă Fecioara şi naşterea ei sub înfăţişarea logodnei (”***Când Însuşi Hristos a ascuns multe lucruri dintru început, numindu-Se Fiul Omului şi nedezvăluind pretutindeni în chip vădit unimea Sa cu Tatăl, de ce atunci să ne mire această tăinuire, în pregătirea unei astfel de taine minunate şi fără de asemănare?” - Sfântul Ioan Gură de Aur: Omilia la Matei***).

De ce numele bărbatului era Iosif? Să ne amintim că acel Iosif minunat şi curat şi-a păstrat curăţia trupească şi sufletească în mijlocul dezmierdărilor Egiptului; şi, în felul acesta, să uşureze conştiinţa credinciosului pentru a crede că rodul fecioarei, al Maicii Domnului, era într-adevăr de la Duhul Sfânt şi nu din pati-mile pământeşti ale oamenilor.

Şi intrând îngerul la ea, a zis: “***Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei***.” Noua zidire este bucurie pentru Dumnezeu şi pentru om; de aceea începe cu bunavestire: **“Bucură-te!”** Cu acest cuvânt a început drama noii zidiri. Este primul cuvânt, de început, auzit pe când abia se ridica cortina marii drame. ***Gavriil a numit-o pe Fecioara Maria “fericită” deoarece sufletul ei era, ca o biserică, plin cu daruri dătătoare de viaţă ale Sfântului Duh, cu mireasmă şi curăţie cerească.*** Nefericiţi sunt aceia ale căror suflete sunt închise pentru Dumnezeu şi sunt deschise numai către pământ, având mirosul pământului, al păcatului şi al morţii.

“**Binecuvântată eşti tu între femei.**” Cea cu care se află Domnul este la fel de binecuvântată. Lipsa Domnului este lipsa binecuvântării. Depărtarea lui Dumnezeu de om înseamnă osânda veşnică; venirea Lui înseamnă binecuvântare.

Din iubirea Lui pentru om este limpede faptul că Dumnezeu nu Se va depărta niciodată de om decât numai dacă omul se îndepărtează mai întâi de Dumnezeu. Venirea lui Hristos Dumnezeu în lume mărturiseşte această iubire nemărginită a lui Dumnezeu pentru om. Dacă omul a prilejuit o îndepărtare a lui de Dumnezeu, chiar şi atunci Dumnezeu face primul pas spre om pentru a lega această ruptură.

Mai întâi o femeie a deschis prăpastia dintre om şi Dumnezeu. Doamne, o fe-meie se face acum pod peste prăpastie. Eva a căzut întâi în păcat şi aceasta s-a întâmplat în minunăţia Raiului, unde totul o ferea de păcat. Maria a fost prima care a biruit toate ispitele şi aceasta s-a întâmplat în întunericul lumii, unde totul împinge spre păcat. De aceea Eva cea cu voinţă slabă a dat naştere, ca rod al ei pe pământ, lui Cain, ucigaşul fratelui său, în timp ce Maria cea măreaţă a dat naştere Biruitorului biruitorilor, care a scos din umbra păcatului şi a morţii rodul Evei celei neascultătoare şi necurate.

Iar ea, văzându-l, pe Arhanghel, s-a tulburat de cuvântul lui şi cugeta întru sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta? Ca un copil! ***Maria este cu adevărat un copil. Domnul a spus***: "***De nu vă veţi întoarce şi veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor***." ***(Matei 18:3, 19:4).***

Lumea aceasta, cu pofte şi patimi, îndată îl îmbătrâneşte pe om. Copilăria noastră este scurtă şi în vremurile moderne se face şi mai scurtă.

Cine se mai poate face copil din nou? ***Maria a fost şi a rămas aşa toată viaţa ei, prin curăţia şi întreaga ei înţelepciune, prin frica ei de Dumnezeu şi ascul-tarea de El.*** Nu ar fi intrat în Împărăţia Fiului ei chiar înainte de a predica El despre Împărăţie? Doamne, ***Împărăţia lui Dumnezeu era înlăuntrul ei*** (Luca 17:21). ***Ca un copil, ea s-a speriat de arătarea îngerului; ca un copil, ea cugeta întru sine ce fel de închinăciune poate să fie aceasta. Nu era nimic mincinos, prefăcut sau înşelător în ea, ci totul era copilăros - simplu, neprihănit, curat şi nevinovat.***

Marele Gavriil, care a fost de faţă la facerea omului şi la începutul veacurilor şi care a avut puterea de a judeca limpede sufletele oamenilor, a judecat limpede gândurile frământate ale prea curatei Fecioare, mai curat decât putem judeca noi. Atunci, el ***a văzut nedumerirea sufletului ei şi s-a grăbit să o liniştească cu aceste cuvinte blânde: "Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu." Nu te teme, copila mea! Nu te teme, tu, fiica lui Dumnezeu cea plină de har! Nu te teme, prea binecuvântata tuturor celor muritori, pentru că bine-cuvântarea Domnului se va pogorî prin tine peste toţi oamenii! Nu te teme, căci ai aflat har de la***

Dumnezeu! Aceste ultime cuvinte ale arhanghelului se împotrivesc unor teologi din apus, cu privire la "concepţia imaculatei", pe care o au ei; cu alte cuvinte, faptului că Fecioara Maria s-a născut din părinţi care nu aveau nici o urmă din păcatul lui Adam sau din urmarea acelui păcat. Dacă ar fi fost aşa, de ce ar fi spus îngerul că a aflat har de la Dumnezeu? ***Harul lui Dumnezeu, care are şi înţelesul de iertare, este aflat de către cel căruia îi este de folos harul şi de către cel care îl caută.*** ***Prea curata Fecioară se ostenise cu vrednicie ca să-şi înalţe sufletul la Dumnezeu şi fusese întâmpinată de harul lui Dumnezeu pe calea acestei înălţări.***

(***Sfântul Andrei Criteanul***, cugetând prin insuflarea lui Dumnezeu, la menirea marelui Arhanghel, comentează la Bunavestire despre Preasfânta Fecioară: "***Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu, har pe care Sara nu l-a primit, nici Rebeca nu l-a simţit; ai aflat harul de care nici măcar marea Ana nu a fost vrednică, nici Penina, potrivnica ei. Deşi au ajuns mame, ele şi-au pierdut fecioria, dar tu, ajungând mamă, ţi-ai păstrat fecioria întreagă. Aşadar nu te teme, căci tu ai aflat har la Dumnezeu - har pe care numai tu l-ai aflat de la începutul veacurilor şi nimeni altcineva!")***

Sufletul Fecioarei Maria liniştindu-se, vestitorul înaripat al lui Dumnezeu îi vesteşte cea mai de preţ veste din ceruri: "***Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt Se va chema şi Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit."*** Vestitorul lui Dumnezeu vorbeşte lămurit şi amănunţit. Vei lua în pântece: adică în trup. Psalmistul a folosit aceeaşi expresie când a spus: "***şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele"*** (Psalm 50/51:10). Întărind cuvintele "în pântece", este ca şi cum Arhanghelul vrea să se păzească dinainte împotriva teoriei greşite a docetiştilor eretici, că Hristos nu a avut trup adevărat, nici nu S-a născut cu adevărat; că El nu a fost adevărat, om cu trup, ci asemănarea Sa.

Numele "Iisus" sau "Iosua" în ebraică este de asemenea plin de înţeles. Acesta a fost numele purtat de fiul Maicii, care a condus poporul israelit către Pământul Făgăduinţei, prefigurând astfel menirea şi faptele Mântuitorului Iisus, care a dus lumea în Pământul Făgăduinţei, adevărat şi nemuritor, Împărăţia Cerurilor.

Restul vestirii Arhanghelului trebuia să lămurească Fecioara că Fiul ei va fi aşteptat ca Mesia; că El va fi Fiul Celui Preaînalt; că El va primi de la Dumnezeu tronul lui David şi că El va fi Împărat peste casa lui Iacov pentru totdeauna.

Toate acestea se aflau în conştiinţa fiecărui iudeu şi mai ales în conştiinţa aceleia care era luminată duhovniceşte, Fecioara Maria, trebuind numai să-L cunoască pe Mesia cel aşteptat. Arhanghelul nu i-a spus Fecioarei totul despre Domnul Iisus, ci numai ceea ce îi era cunoscut ei ca proorocire şi era pe înţe-lesul ei din Sfânta Scriptură. El nu i-a vorbit ei despre menirea atotcuprinzătoare şi cea pământească a lui Iisus, a Lui ca Mântuitor al tuturor oamenilor şi popoarelor şi neamurilor omeneşti, nici ca Întemeietor al împărăţiei duhurilor, nici ca Judecător al celor vii şi al celor morţi şi încă şi mai puţin despre El ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, ca Una dintre cele trei Persoane veşnice ale Sfintei Treimi. Dacă i-ar fi spus ei toate acestea, ea ar fi fost şi mai derutată. Întreaga ei înţelepciune, şi curăţia ei, nu au făcut-o atotştiutoare. Ea trebuia să înveţe multe de la Fiul ei atât vremelnic cât şi veşnic, ***ea păstra toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa*** (Luca 2:19; cf. 2:51).

Arhanghelul ţinea la asprimea predaniilor evreieşti. El a adunat laolaltă tot ceea ce se aflase pe ici şi pe colo de la prooroci şi ceea ce îi era cunoscut ei (Isaia 9:6-8, 10:16, 11:1; Ieremia 25:5, 30:9; Iezechiel 34:24; Osea 3:5; Miheia 5:4; Psalm 131/132:11; Daniel 2:44 etc.). ***"Juratu-S-a Domnul lui David adevărul şi nu-l va lepăda: "Din rodul pântecelui tău voi pune pe scaunul tău." (Psalm 131/132:11), "Cuvânt va trimite Domnul peste Iacob şi el se va pogorî peste Israel" (Isaia 9:7).***

Auzind această veste din cer, Fecioara Maria, în curăţia ei ca de copil, l-a întrebat pe vestitorul cel neobişnuit: "***Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?***" ***Aceste cuvinte nu arată neîncrederea ei în bunavestire a înge-rului, ci curăţia şi nevinovăţia ei.*** Ce ar fi răspuns oricare dintre voi unei astfel de vestiri din partea celui mai neobişnuit dintre oaspeţi? Ţi-ar fi venit mai întâi acelaşi răspuns în cutremurarea inimii tale? Totuşi Fecioara Maria nu a spus nimic fără de folos. Poate că dacă întrebarea ei a fost fără de folos pentru ea, aceasta nu a fost şi pentru noi fără de folos. Duhul ei binecuvântat a pus întrebarea pentru noi, ca fiecare dintre noi să-şi pună întrebarea, gândind la legea firească.

Pentru a aduce pe lume prunc, este nevoie de un bărbat - unde se află bărbatul? Aşa ne-am fi întrebat toţi, fiind foarte departe de libertatea în care se veseleşte Atotputernicul Dumnezeu şi fiind înrobiţi de obicei prin puterea firii. Astfel era nevoie pentru noi ca Fecioara Maria să pună întrebarea şi ca noi să auzim răspunsul binevestitorului lui Dumnezeu.

Care a fost răspunsul Arhanghelului Gavriil? ***"Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte***

din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema. Şi iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit şi ea fiu la bătrâneţea ei şi aceasta este a şasea lună pentru ea cea numită stearpă. Căci la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă."

Un răspuns întreg şi deplin, care aduce mulţumire. ***Dumnezeu, acolo unde El voieşte, îndepărtează legile firii.*** Firea şi rânduiala firii sunt ca şi cum nu ar exista, atunci când Dumnezeu cel viu împlineşte voia Lui în lucrarea mântuirii omului. "***Harul nu intră în legea firii***", spune ***Grigorie din Neocezarea*** (La Bunavestire). El Însuşi Înnoitorul tuturor lucrurilor, Domnul Iisus, adevereşte că ***Duhul este cel ce dă viaţă*** (Ioan 6:63). Duhul dă viaţa în chip nemijlocit şi mijlocit. Duhul lui Dumnezeu a dat viaţa în chip nemijlocit în Rai, înainte de păcat. După păcat, Duhul lui Dumnezeu a dat viaţa în chip mijlocit, prin zidirea sufletului şi a trupului. Socotim că această lucrare mijlocită a Duhului este "firească", potrivit legii firii. ***Numai Duhului lui Dumnezeu I Se cuvine pute-rea nemărginită de a da viaţa în chip nemijlocit, după voia Sa cât şi după voia lui Dumnezeu, pentru mântuirea oamenilor.***

Dar, în legătură cu darul mijlocit al vieţii, ***Duhul este Domnul şi Dătătorul de viaţă***. Firea, în sine, este numai o umbră, o perdea, prin care lucrează Duhul. Dar există trepte de lucrare mijlocită, căci Duhul lucrează uneori mai mult, alteori mai puţin mijlocit. Avem asemenea exemple la femeile cu rod şi la cele fără rod. Cazul bătrânei Elisabeta a fost mijlocit, dar într-o măsură mai mică, la fel şi cu mama lui Isaac, şi a lui Samson, şi a lui Samuel. Zămislirea de către o femeie mai vârstnică nu se poate numi lucrare mijlocită a Duhului, ca şi a tuturor femeilor de la Eva încoace, cu rod sau fără, care fac păcate, mai multe sau mai puţine, legate de poftele şi patimile lor pământeşti.

Singura zămislire printr-o bunavestire nemijlocită, prin lucrarea Duhului vieţii, este zămislirea de către prea curata Fecioara Maria. În istoria facerii de la Adam până la Hristos nu fusese niciodată un asemenea caz. Acesta a fost singurul caz al tuturor veacurilor şi singurul în veşnicie, aparţinând atât acelei vremi, cât şi veşniciei, acela al Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

"***Căci la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă***." Aceasta înseamnă că ***tot cuvântul lui Dumnezeu este deplin în desăvârşirea lui.*** Prin insuflatul ***prooroc Isaia***, Dumnezeu vorbeşte astfel: "***Iată, fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu" (Isaia 7:14).*** Doamne, aceasta urmează să se întâmple. Chiar de la întemeierea lumii, numai Dumnezeu a spus: "***El a spus şi s-a făcut!" "Cuvin-tele Domnului, cuvinte curate, argint lămurit în foc, curăţat de şapte ori***" ***(Psalm 11:6).***

Fecioara Maria nu a pus la îndoială cuvintele lui Dumnezeu, vestite de Arhan-ghel. Dacă s-ar fi îndoit, aşa cum s-a îndoit preotul Zaharia, ar fi fost şi ea pedepsită ca şi Zaharia. Deşi există o asemănare în întrebările puse îngerului de către Zaharia şi Maria, inimile lor erau cu totul deosebite - şi Dumnezeu vede inima omului. Două inimi fără de asemănare pot da glas aceloraşi cuvinte.

Ascultând istorisirea dată de vestitorul lui Dumnezeu, cea mai smerită dintre toate fecioarele cele smerite, a sfârşit vorbirea cu Arhanghelul cu cuvinte li-niştite: *"**Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău**."* Ea nu spune: "Iată roaba ta, o, Arhanghele", ci spune "roaba Domnului", întrucât ea ştie că Arhanghelul este doar un vestitor al Voii lui Dumnezeu şi că el, deşi puternic şi nemuritor, este doar un slujitor al Dumnezeului celui viu.

Pe de altă parte, ea nu spune: "fie mie după cuvântul Domnului", ci"după cu-vântul tău", arătând astfel cinste faţă de căpetenia nemuritoare a oştii cereşti.
Atât un gând cât şi celălalt arată ascultarea cea mai binevoitoare şi smerenia cea mai desăvârşită. Un răspuns atât de chibzuit putea fi dat numai de către o inimă curată în chip desăvârşit, căci într-o asemenea inimă se toarnă cel mai îndată dreapta judecată.

În clipa ispitei din Rai, Eva a uitat aceste cuvinte, şi a luat aminte la cuvintele lui satan, inima ei făcându-se necurată în clipa aceea. Din pricina acestei necurăţii, dreapta ei judecată a părăsit-o. Inima Evei s-a necurăţit din pricina mândriei şi a neascultării şi mintea ei s-a întunecat; din pricina mândriei şi a neascultării faţă de Dumnezeu, lumea cea veche a căzut, oamenii s-au făcut stricăcioşi, şi întreaga zidire se află în suferinţă.

Lumea cea nouă se zideşte pe smerenie şi ascultare. Smerenia şi ascultarea Preasfintei Maici a Domnului nu se pot grăi în cuvinte. Numai Fiul ei, Mântuitorul şi Înnoitorul întregii zidiri o va întrece prin smerenia şi ascultarea Lui.

La sfârşit, binevestitorul înaripat al "începutului mântuirii noastre" (din troparul praznicului Bunăvestirii) zboară într-o lume mai înaltă, printre nemuritorii săi. Vestea sa cea bună nu este numai o vorbă, ci se face lucrare, ca fiecare dintre cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu vorbeşte - şi se face. Nici un vestitor, blestemat prin îndepărtarea de Dumnezeu şi în unire cu puterile întunecate ale lui satan, nu a adus vreodată pe pământ veşti mai pline de bucurie, decât numai strălucitul şi minunatul Arhanghel Gavriil. Care limbă nu i-ar aduce slavă şi care inimă nu ar fi plină de recunoştinţă?

Niciodată apa cea limpede nu a oglindit atât de curat soarele ca oglinda curăţiei prea curatei Fecioare Maria.

Aşa cum scrie despre curăţie Efrem Sirul: "O, curăţie care dai bucurie în inimă şi aduci Raiul în suflet!

O, curăţie care eşti o mare bogăţie neîntinată de fiarele sălbatice!
O, curăţie care te sălăşlueşti în sufletele blânde şi smerite, zidind astfel oa-meni ai lui Dumnezeu!
O, curăţie care înmugureşti ca o floare în suflet şi în trup, umplând întreaga casă cu mireasma ei!"

Zorii dimineţii din care se naşte soarele, ar fi ruşinate înaintea curăţiei Fecioarei Maria, din care S-a născut Soarele veşnic, nemuritor, Mântuitorul nostru. Care genunchi nu s-ar pleca înaintea ei şi care gură nu ar striga cu glas mare: ***"Bucură-te, o, binecuvântato!***
Bucură-te, zorii mântuirii noastre!
Bucură-te, ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii!
Slavă Fiului tău, Domnului Iisus Hristos, dimpreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, acum şi pururea şi-n veci vecilor. Amin."

Pe cel de o fiinţă cu Tatăl
şi cu dumnezeiescul Duh,
pe Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu,
l-ai zămislit Curată,
cu venirea Prea Sfântului Duh,
spre înnoirea neamului omenesc
cea fără prihană!

(Condacul Bunei Vestiri)